

Rákosligetre tervezett böjti sorozat

2020. március 19.

Jel.5,12: és így szóltak hatalmas hangon: „Méltó a megöletett Bárány, hogy övé legyen az erő és a gazdagság, a bölcsesség és a hatalom, a tisztesség, a dicsőség és az áldás!”

Kedves Testvérek!

Ma, amikor fizikálisan nem élhetünk az úrvacsora szentségével, arra kérem a Testvéreket, hogy gondolatban mégis idézzük fel a liturgia egy részletét!

Lelkészként megszámlálhatatlan alkalommal osztottam már ki az Úrral való közösségnek a jegyeit. Ugyanígy nem tudom, hányszor mondtam el azokat az igéket, amellyel szerezte Jézus, a számunkra oly drága úrvacsorát. De a testvérek is együtt tudnák mondani velem: „ *A mi Urunk Jézus Krisztus azon az éjszakán, amelyen elárulták ...*” Jól ismerjük, már a konfirmációi oktatáskor megtanultuk, ahogyan sok más igeverset. Milyen jó, hogy vannak Bibliai szakaszok, amiket bármikor felidézhetünk!

Micsoda lelki forrást jelentettek ezek a memoriterek azoknak a hittestvéreinknek, akik a 20. század poklaiban szenvedtek: a Gestapo börtöneiben avagy a Gulágon?! A fejből idézett zsoltárversekből merítettek erőt, és bátorítást abból, amit Jézus tanításaiból megőriztek. Nyomorúságos körülményeik ellenére úrvacsorát is osztottak egymásnak. Visszaemlékezéseikből tudjuk, hogy a kenyérdarabkák mellett sokszor vízzel vették magukhoz a szentséget, vagy, ha találtak a bányából hazatérve szőlőszemeket, akkor azokkal. Volt, hogy még ezek sem álltak rendelkezésükre: üres kezükbe képzeltek oda a kelyhet és az ostyákat. Liturgikus elemek híján akkor ott Jézus szava, az Ige számított. Krisztus ígérete, hogy minden körülmények között közösségben marad velünk.

Közel sem ilyen szenvedések között éljük egy hete a mindennapjainkat. A járványveszély ugyan az otthonainkba kényszerített, de tőlünk senki sem zabálta el a Bibliánkat. Ott lehet

mindannyiunk íróasztalán, éjjeli szekrényén. Reménységem, hogy most a bajban még inkább olvassuk.

Azért pedig különösen imádkozom, hogy az „úrvacsora évében” különösen is értékelni fogjuk e szentséget éppen azért, hogy most fizikálisan nem élhetünk vele.

E hosszabb bevezető után hadd kérdezzem meg, hogy a Testvérek vajon fel tudják idézni azt a mondatot, ami a liturgiánk szerint a szereztetési ige elhangzását követi?

A legtöbb helyen a lelkész a gyülekezet felé fordul, kezében a kehellyel és a paténával (tányérráccsal), amelyen az ostyák fekszenek, és elhangzik a legszentebb hitvallás: *„Ezért valamennyiszer eszünk e kenyérből, és iszunk e pohárból, az Úr halálát hirdetjük, amíg eljövend. Mert méltó a megöletett Bárány, hogy övé legyen az áldás és a tisztesség, a dicsőség és a hatalom örökkön örökké.”*

Bizony ezek a sorok megegyeznek a mai napra választott igeverssel. A Jelenések könyvében az angyalok hódolnak így Krisztusnak, aki halálával győzelmet aratott bűn és halál felett, és megszerezte üdvösségünket.

Az úrvacsora vétele előtt a mennyei seregek vallomása visszhangzik bennünk. Emlékeztetve magunkat, hogy Jézus nem a vesztes oldalon áll. Ő a diadalmas király, aki áldozati bárányként halt meg és támadott fel üdvösségünkért. Bizony méltó a magasztalásra!

A Jelenések könyvének ezt a fejezetét, János apostol látomását sokan megfestették. A laptetején láthatják a testvérek az egyik ábrázolást. Jézus egyszerre az életét értünk feláldozó bárány és Ő a győztes oroszlán.

Most, amikor a hírekben a sok lesújtó dologról értesülünk - terjedő járványról, gazdasági élet nehézségeiről, emberi kudarcokról-, milyen jó, hogy a mennyei seregek felfelé irányítják a tekintetünket: „Júda oroszlánára”, Krisztusra, aki győztes mindenekfelett!

Ezért megrettent szívünknek bátorításaként álljon itt a mai ige hirdetésre választott Jelenések könyvbéli fejezet másik verssora is: **„Ne sírj! Íme, győzött az oroszlán Júda törzséből, a Dávid utóda”(Jel.5,5.)**